

BORSTEN, BORSTEN. BORSTEN

Kitty van Mil

Vals plat

28-10-13 08:00 HAN theater

Mijn borst er af? Schiet mij maar dood! Leven met een borst dat wil ik niet! Kitty belt een vriendin op om raad te vragen. De vriendin probeert haar gerust te stellen en te kalmeren, maar Kitty schreeuwt tegen haar: Leven met een borst wil ik niet! Ik spring voor de trein. Maar de vriendin antwoordt hierop: Dat zou ik niet doen Kitty, de machinist krijgt dan een trauma voor zijn leven. Een stukje uit de voorstelling van Kitty van Mil in het dagelijkse leven docente aan de Hogeschool Arnhem Nijmegen. Een prachtige, maar heftige en indrukwekkende voorstelling over het hebben van borstkanker en een borstamputatie moeten ondergaan.

In haar theatervoorstelling vals plat vertelt Kitty over haar verhaal. Haar verhaal van kanker, in haar geval dan borstkanker en dat verhaal is me er eentje. Kitty vertelt in haar voorstelling het hele verhaal van voor tot achter. Het begint met haar vader, die zei nooit gekend heeft omdat hij op vroege leeftijd is gestorven aan kanker. Eigenlijk begint haar levensverhaal hier dus al met kanker. Na dat verschillende familieleden aan kanker hebben geleden of zelfs zijn overleden, heeft zij een fobie voor deze ziekte opgebouwd of eigenlijk een fobie om haar borsten kwijt te raken. En ja hoor, na nadrukkelijk bij de huisarts om goede controle te hebben gevraagd zonder dat er naar haar geluisterd wordt, wordt ook Kitty als zoveelste van de familie gediagnostiseerd met kanker. Een schok, woedend is ze, woedend! Woedend, dit komt ook duidelijk terug in de voorstelling. In verschillende scènes schiet haar stemming van rustige verteller over naar een woedende vrouw, ze schreeuwt en gooit haar handen de lucht in. Woedend op de ziekte, ze wil geen behandeling, geen behandeling, ze wil haar borst niet kwijt raken! Op deze momenten voel je de woede echt, het komt vanuit haar tenen. De woede op deze verschrikkelijke ziekte, die haar haar borst zou kosten. Borsten is dan eigenlijk ook meer het onderwerp dan kanker. In het verhaal van Kitty komt continu naar voren dat het allerergste van de hele ziekte het verliezen van haar borst was. De chemo's waren verschrikkelijk en pijnlijk, maar het verliezen van haar borst doet haar pijn in haar hart, haar borsten waren het mooiste wat ze had. Haar borst laten amputeren, ze pleegt liever zelfmoord! Deze heftige gevoelens deelt ze via de woede uitbarstingen of vaak eigenlijk beter angstaanvallen te noemen in haar geval, de angst van het verliezen van haar borsten. Er zijn genoeg komische woordspelingen en leuke momenten in de voorstelling en hier neemt Kitty haar publiek ook mooi in mee, maar wat er mist in de voorstelling zijn de emoties van heftig verdriet. Er is wel een moment waarin Kitty ineengedoken op een stoel zit te huilen, maar deze gevoelens komen toch minder bij het publiek aan, dan de woede uitbarstingen. Het ontroerendste moment van de avond was aan het einde van de voorstelling, Kitty was zelf geëmotioneerd door het doorscheuren van de linten die rond haar hadden gezeten in de tijd van de borstkanker en dat kwam bij het publiek aan.

De emoties in het publiek waren voelbaar, er zijn velen malen brokken weggeslikt en tranen weg geveegd. Vals plat is een en mooie en emotionele voorstelling. Zeker mensen die zelf met kanker te maken hebben gehad of via een vriend of familielid zullen emoties en geluiden herkennen uit de voorstelling wat ze kan terug brengen naar het moment. Maar ook voor mensen die geen kanker in hun omgeving hebben meegemaakt, kan het een prachtige en ook leerzame voorstelling zijn. Voor mensen die nog niet met deze ziekte te maken hebben gehad zal de identificatie zeker aanwezig zijn, maar de pijn zal minder heftig binnenkomen. De geluiden van MRI en bestraling roepen geen persoonlijke herinnering op. Vals plat blijkt dus een prachtige en indrukwekkende voorstelling voor iedereen.